

hæng om de Nævn, der er nedsatte for at fordele Kulindførselen, og oplæste endog en Del af en Beretning, hvori blandt andet omtales Industriraadets Medvirken heri. Ja, Kulnævnet er netop et Nævn, hvori den rent faglige Indsigt og de direkte Interesser er stærkt repræsenterede, og derfor tager jeg med Glæde denne af den højtærede Indenrigsminister godkendte Indberetning til Indtægt for den Opfattelse, jeg i det hele taget har gjort gældende og agter at gøre gældende i denne Sammenhæng.

Medens saaledes Nævn og Kommissioner er af forskellig Sammensætning og byggede over ikke helt ensartede Principper, er der dog een Kommission, om hvilken man kan sige, at der er det af mig fremhævede System nogenlunde uforfalsket til Stede. Jeg sigter derved til selve den overordentlige Kommission, som jeg har den Ære at være Medlem af og har været Medlem af fra Begyndelsen. Der sidder i denne Kommission, min Ringhed iberegnet, 4 Rigsdagsmænd; der sidder endvidere 3 Medlemmer af Københavns Kommunalbestyrelse, udelukkende tagne af det socialdemokratiske Parti; der sidder en bekendt Politiker, som er knyttet nær til den radikale Presse, og saa sidder der 5 Embedsmænd, nemlig 2 Jurister, 1 Militær og 2 Professorer. Det bliver i alt 13, og jeg tror, man ikke gør Uret i at sige, at disse 13 maa falde ind under Kategorien Kritikere og Politikere. Den eneste Undtagelse, jeg gerne vil gøre, er mig selv, for jeg er indvalgt ikke som Politiker; den Gang jeg kom ind, var jeg ikke Rigsdagsmand, og jeg vilde altsaa ikke kunne bebrejde den højtærede Indenrigsminister, at han har sat 4 Rigsdagsmænd ind, naar jeg er blevet Rigsdagsmand, efter at jeg er blevet sat ind. Men der bliver da i alt Fald 12 tilbage, og nu har jeg søgt efter i min Hukommelse for at samle, hvem der egentlig er i Kommissionen — den vokser saa jævnlgt, at man undertiden er i Forlegenhed over for det Spørgsmaal; den har en vis gummiagtig Karakter, undertiden vokser den til det dobbelte ved særlige Udvalg, uden at man rigtig er klar over, hvem der egentlig er Medlemmer, og hvem ikke, ligesom heller ikke over, hvem der egentlig tager Bestemmelser og hvem ikke, men det er en anden Sag — og saa vidt jeg kan skønne, er de egentlige Repræsentanter for Erhvervene en Købmand og en Skibsreder, som i sin Tid sikkert af gode Grunde er valgt blandt Ministerens politiske Venner, og saa 2 husholdningskyndige Damer. Saa

vidt jeg kan skønne, passer det da paa den overordentlige Kommission, at den væsentligt bestaar af Kritikere og Politikere. Det er jo et Princip, man har Ret til at følge, men jeg tror ikke, Ministeren kan benægte, at dette Princip maa væsentligt være bragt i Anvendelse her. Der er det ejendommelige ved den overordentlige Kommission — det overses ofte; jeg har tidligere haft Lejlighed til at fremhæve det her —, at den ikke er nogen besluttende Kommission. Det er en rent raadgivende Kommission; der er i og for sig ingen, der er forpligtet til at følge Kommissionen. Det er en raadgivende Kommission for Indenrigsministeriet; det er Indenrigsministeriet, der alene beslutter, og Ministeriet kan følge Flertallet, det kan følge Mindretallet, og det kan ganske lade være at følge Kommissionen. Dette gør jo, at det meget ofte ser ud, som om det er Kommissionen, der har taget Beslutninger, og Ansvaret kan maaske altsaa undertiden tilsyneladende skydes over paa Kommissionen; men det er dog i Virkeligheden kun den højtærede Indenrigsminister selv, der har Afgørelsen.

Den højtærede Indenrigsminister har i sin særdeles velformede og interessante Tale opstillet to Principper, som i denne Sammenhæng tilsyneladende var hinanden modsatte. Det ene Princip var det, som den højtærede Indenrigsminister selv gjorde sig til Talsmand for og ansaa som det, han særlig fremmede, nemlig dette at lade disse Spørgsmaal afgøre alene ud fra almene Hensyn, og imod det opstillede den højtærede Indenrigsminister det andet Princip, som han syntes i denne Sammenhæng væsentligt at ville gøre til mit, nemlig at overlade det til Privatinitiativet, det, som kun varetog enkelte Privatinteresser, Faginteresser og særskilte Interesser i Mod-sætning til de almene. Men dette er en helt forkert Fremstilling af de faktiske Forhold. De to Systemer, som i denne Sammenhæng brydes, er to ganske andre Systemer, nemlig Statsstyre af Erhvervet og Erhvervenes Selvstyre. Man kan ikke sige til den, der fremhæver Værdien af det private Initiativ: Du hævder det private Initiativ, altsaa hævder du kun Privatinteresser og tilsidesætter de almene Interesser! Det har man ikke Lov til at sige; det er fuldkommen uberettiget. Hvem er det, der varetager Samfundsinteresserne og Samfundsvirksomheden? Man plejer at sige, at det er Staten, det er Kommunen; men det er jo Mennesker, det er Personer. Det er Personer, der en Dag bliver Kommunalbestyrelse eller en Dag bliver Regering eller